

Αγάπη και σεβασμός σε κάθε άνθρωπο.

Αρχιμανδρίτης Δωρόθεος Τζεβελέκας (†).

«ίνα μη τον αδελφόν μου σκανδαλίσω» (Απόστολος Κυριακής Απόκρεω).

Στις διανθρώπινες σχέσεις η αρμονία επέρχεται με την εν Χριστώ αγάπη. Χρειάζεται όμως διάκριση. Η αγάπη προϋποθέτει σεβασμό στις ιδιαιτερότητες κάθε ανθρώπινου προσώπου. Ο Θεός εξειδικεύει την πρόνοιά του σε κάθε άνθρωπο. Σέβεται το πλάσμα του. Πολύ περισσότερο εμείς πρέπει να προσωποποιούμε την έκφραση της αγάπης που είναι, τελικά, η εν Χριστώ ζωή.

Όταν το Άγιο Πνεύμα επισκέπτεται έναν Άγιο, του χορηγεί την χάρη σύμφωνα με την ιδιοσυγκρασία του. Ο Άγιος εκφράζεται εν Αγίω Πνεύματι ανάλογα με την μόρφωσή του, το επίπεδο της επιστημοσύνης του, τις κάθε είδους καταβολές του. Βλέπετε, ο Θεός στην παρέμβασή του δεν ισοπεδώνει την μοναδικότητα κάθε ανθρώπου και με τον τρόπο αυτό δίνει ανυπολόγιστη αξία σε κάθε ανθρώπινο πρόσωπο. Ο Θεός γνωρίζει τις ατέλειες καθενός μας και έχει ένα σχέδιο εξατομικευμένο για την σωτηρία μας και το εφαρμόζει με άπειρη υπομονή, τρυφερότητα, σεβασμό και αγάπη.

Στην περίπτωση των Πρωτοπλάστων τους ρώτησε, αν και ήξερε: «απ' αυτού έφαγες;» (Γεν. 3:11), «τι τούτο εποίησας;» (Γεν. 3:13). Στον Κάνιν

είπε: «πού εστιν Άβελ ο αδελφός σου;» (Γεν. 4:9), στον Απόστολο Παύλο είπε: «Σαούλ, Σαούλ, τι με διώκεις;» (Πρξ. 9:4). Στον καθένα μας λέγει όπως στον Απόστολο Πέτρο: «φιλείς με;» δηλαδή, «με αγαπάς;». Δεν ζητάει ο άπειρος Θεός παρά την αγάπη μας. Του κλείνουμε την πόρτα και τον βγάζουμε έξω από την ζωή μας με την αμαρτία μας, αλλά όταν μετά από ώρες ξανανοιίγουμε, είναι εκεί και μας περιμένει. Τον προδίδουμε και μας λέγει: «φιλείς με;».

Εμείς οι άνθρωποι έχουμε κυρίαρχη την αγάπη του εαυτού μας μέσα μας και αυτό μας οδηγεί σε λάθος συμπεριφορές, στην έλλειψη αγάπης, στην αμαρτία. Κατά τον Απόστολο Παύλο οδηγούμαστε στην ειδωλολατρία, που είναι η δουλεία μας στα κτίσματα και την αδηφάγο πλεονεξία μας. Απόδειξη μιας ψυχής που αγαπά είναι η μακροθυμία, η τρυφερότητα, ο σεβασμός, η υπομονή. Αρετές που μας ζητείται να πιστοποιήσουμε στον πνευματικό αγώνα της Μεγάλης Τεσσαρακοστής που, συν Θεώ, ετοιμαζόμαστε να διανύσουμε.

Ο Απόστολος Παύλος συμβουλεύει του Κορινθίου να προσέχουν να μην σκανδαλίζουν τους αδύναμους με αφορμή τα κρέατα που επωλούντο στην αγορά προερχόμενα από θυσίες. Λέγει ότι, εφόσον δεν υπάρχει άλλος Θεός από την Αγία Τριάδα, τα κρέατα δεν μολύνονται. Αν όμως, λέγει, τρώγοντάς τα γίνω αφορμή να σκανδαλισθεί κάποιος αδελφός «ου μη φάγω κρέα εις τον αιώνα».

Υπάρχει και πιο λεπτή διάκριση στην επίδρασή μας στους άλλους. Γράφει ο Άγιος Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης: «Τίποτα το κακό να μη σκεπτόμαστε για τους άλλους. Κι ένα βλέμμα κι ένας στεναγμός επιδρά στους συνανθρώπους μας. Και η ελάχιστη αγανάκτηση κάνει κακό. Να έχουμε μέσα στην ψυχή μας αγαθότητα κι αγάπη· αυτά να μεταδίδουμε.

» Να προσέχομε να μην αγανακτούμε για τους ανθρώπους που μας βλάπτουν· μόνο να προσευχόμαστε γι' αυτούς με αγάπη. Ό,τι κι αν κάνει ο συνάνθρωπος μας, ποτέ να μη σκεπτόμαστε κακό γι' αυτόν. Πάντοτε να ευχόμαστε αγαπητικά. Πάντοτε να σκεπτόμαστε το καλό. Δεν πρέπει ποτέ να σκεπτόμαστε για έναν άλλο ότι θα του δώσει ο Θεός κάποιο κακό ή ότι θα τον τιμωρήσει για το αμάρτημά του. Αυτός ο λογισμός φέρνει πολύ μεγάλο κακό, χωρίς εμείς να το αντιλαμβανόμαστε.

» Πολλές φορές αγανακτούμε και λέμε στον άλλο: “Δεν φοβάσαι την δικαιοσύνη του Θεού, δεν φοβάσαι μη σε τιμωρήσει;”. Άλλη φορά πάλι λέμε: “Ο Θεός, δεν μπορεί, θα σε τιμωρήσει γι’ αυτό που έκανες” ή “Θεέ μου, μην κάνεις κακό σ’ αυτόν τον άνθρωπο γι’ αυτό που μου έκανε” ή “Να μην πάθει αυτό το πράγμα ο τάδε”.

» Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, έχουμε βαθιά μέσα μας την επιθυμία να τιμωρηθεί ο άλλος. Αντί, όμως να ομολογήσουμε τον θυμό μας για το σφάλμα του, παρουσιάζουμε με άλλον τρόπο την αγανάκτησή μας και, δήθεν, παρακαλούμε τον Θεό γι’ αυτόν. Έτσι, όμως, στην πραγματικότητα καταριόμαστε τον αδελφό. Κι αν, αντί να προσευχόμαστε, λέμε, “να το βρεις απ’ τον Θεό, να σε πληρώσει ο Θεός για το κακό που μου έκανες”, και τότε πάλι ευχόμαστε να τον τιμωρήσει ο Θεός. Ακόμη και όταν λέμε, “ας είναι, βλέπει ο Θεός”, η διάθεση της ψυχής μας ενεργεί κατά ένα μυστηριώδη τρόπο, επηρεάζει την ψυχή του συνανθρώπου μας και αυτός παθαίνει κακό.

» Δεν προκαλεί ο Θεός το κακό αλλά η κακία των ανθρώπων. Δεν τιμωρεί ο Θεός, αλλά η δική μας κακή διάθεση μεταδίδεται στην ψυχή του άλλου μυστηριωδώς και κάνει το κακό. Ο Χριστός ποτέ δεν θέλει το κακό. Αντίθετα παραγγέλλει: “Ευλογείτε τους καταρωμένους υμάς”...».

Υπάρχουν, λοιπόν, πολλοί τρόποι προκειμένου να επιδράσουμε ευεργετικά στην ψυχή ενός συνανθρώπου μας αλλά και βάνουσα. Πρέπει να εργασθούμε στην κάθαρση της καρδιάς μας από κάθε πάθος, με βάση την ιερά εξομολόγηση και τις συμβουλές του πνευματικού μας. Η ορθόδοξη άσκηση, ιδιαίτερα στην περίοδο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, ας γίνει αφετηρία ώστε «εκ της αγαθής καρδιάς (μας) να εξέρχονται αγαθοί (μόνο) διαλογισμοί».

Αρχιμανδρίτης .Δωρόθεος .Τζεβελέκας (†).

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>